

τῶν ἀμαρτιῶν τῶν κατοίκων τῶν Σοδόμων κατηράσθη τὸ δένδρῳλλον τοῦτο, ὅπερ πρότερόν παρήγεν ἐξαίρετους καρπούς. Τὸ Λεϊμόν Λουθ πληρὲς καρπῶν καὶ σακχάρως, ἐν τῇ ὠριμάνσει τοῦ συστέλλεται ἐκβάλλον κόκκιν μελανόφαιον ὅταν πιέζεται. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ ἀπατηλὸς καρπὸς *Solanum Sodomeum* τοῦ Λινναίου.

Ὁ ἱστορικὸς Ἰωσήπος προκειμένου λόγου περὶ Σοδόμων ποιεῖται λόγον περὶ τέφρας, ἃν ἐγκλείουσιν οἱ καρποὶ οὗτοι. Οἱ κατὰ τὴν θέαν καὶ τὴν γεύσιν καλοὶ οὗτοι καρποὶ, λέγει, μεταβάλλονται εἰς τεφρώδη κόκκιν εὐθὺς ὡς τοὺς ἐγγίζει τις. Δύναται ἀκόμη νὰ ἴδῃ τις τὰ ἔγνη τοῦ θεοῦ πυρὸς, τὰς σκιάς τῶν πέντε πόλεων καὶ τὴν ἀδιάλειπτον τέφραν ἀναγεννωμένην ἐν τοῖς καρποῖς τῆς χώρας ταύτης, οἵτινες ὅταν παρυσιάζουσιν ὄψιν ὠρίμων καρπῶν μεταβάλλονται εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου, ὅστις ἤθελε τοὺς ψάσει, εἰς τέφραν καὶ καπνόν.

Τὸ *Solanum Sodomeum* τοῦ Λινναίου ἀνήκει ἀναμφιβόλως εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δένδρων ἢ θάμνων περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν τῷ παρατεθέντι τοῦ Ἰωσήπου χωρίῳ.

Η ΡΟΖΑ

Ἡ ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΤΙΑ

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 11.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Θάνατος τῆς μητρός τῆς Ρόζας.—Ὁ πατὴρ τῆς πληγώνεται μαχόμενος—νόσηλεύεται ὑπὸ τῆς φιλοστόργου νεαρᾶς θυγατρὸς του—ποιεῖ λόγον πρὸς αὐτὴν περὶ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ τοῦ Ἰππότου Ἐμβή.

Ὅτε ἡ Ρόζα ἦτο δέκα τεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἤρχισαν αἱ θλίψεις τῆς διὰ τοῦ θανάτου τῆς μητρός τῆς, ἥτις μετὰ βραχείαν ἀσθένειαν ἀπέβιασεν ἐν μεγάλῃ εἰρήνῃ, διότι ἤλπιζεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν αἰώνιον μακαριότητα.

Δὲν θὰ διατρίψω διηγουμένη οὔτε τὴν θλίψιν τοῦ κυρίου Ἐλθέριου καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς οὔτε θὰ γεμίσω πολλὰς σελίδας ἀναφέροντα τὰς θαυμασίας συμβουλάς, αἱ ἡ ἀποθνήσκουσα μήτηρ ἔδωκε πρὸς τὸ τέκνον τῆς. Εἶναι δὲ μᾶλλον ὠφέλιμον εἰς ὑμᾶς, νεαροὶ μου ἀναγνώσται, νὰ πληροφορηθῇτε, ὅπως καλῶς ἡ Ρόζα ἐνθυμεῖτο τοὺς λόγους τῆς ἀγαπητῆς τῆς μητρός, καὶ ὅπως ἀκριβῶς παρηκολούθησε τὸ ἐξαίρετον αὐτῆς παράδειγμα. Ὅτι δὲ ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ ὑπὸ νεαρᾶς κόρης, τοῦτο ἐπραττεν ἡ Ρόζα ἵνα καταστήσῃ τὸ Εὐτυχὲς Φροῦριον εὐάρεστον διαμονὴν εἰς τὸν κύριον Ἐλθέριον, ὅστις εὐχαρίστως ἤθελε νὰ κατοικῇ ἐκεῖ πάντοτε χάριν αὐτῆς. Ἀλλὰ μὴνὰς τινὰς μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῆς κυρίας Ματθίλδης ὁ ἀνδρεῖος Ἰππότης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς εἰς τὴν καταδίδωζιν στρατοῦ, ὅστις εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ. Ἡ μὲν εἰρήνη ταχέως

ἀπεκατεστάθη καὶ ὁ Ἰππότης Ἐλθέριος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Φροῦριον, ἀλλ' ὁ δέξις βραχίων αὐτοῦ εἶχε τὸσον καιρίως πληγωθῇ, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνός του. Δὲν δύνασθε δὲ νὰ φαντασθῇτε ἀγαθώτεραν ἢ προσεκτικώτεραν νοσοκόμον παρὰ τὴν ἡρώτην μας. Διότι αὕτη προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅσα ἡ μήτηρ τῆς συνέθιξε νὰ πράττῃ νοσηλεύουσα τινὰ καὶ ἐμίμειτο τὴν ἡπιότητα, ὑπομονὴν καὶ τὴν ἱλαρότητα αὐτῆς. Αἱ δὲ περὶ τῆς μητρός αὐτῆς ἀναμνήσεις ἐπεβάρυναν ἐνίοτε τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τῆς καὶ ἀπέσπῳν δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἀλλ' αὕτη σταθερῶς ἐκρυπτε τὴν θλίψιν τῆς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς τοῦ πατρὸς τῆς. Ἀρκετοὺς πόνους ἔχει δὲ πάσχων πατὴρ μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνηται γνωστὴ εἰς αὐτὸν ἡ θλίψις μου. Πολλὴν εὐχαρίστησιν ἠσθάνετο ἡ νεαρὰ νοσοκόμος, ὅτε θεραπευθείσης τῆς πληγῆς ὁ πατὴρ τῆς ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ κάθεται παρὰ τὴν ἐστίαν ἂν καὶ εἶχεν ἔτι τὸν βραχίονά του δεδεμένον. Τὰ δὲ μειδιάματα, φιλήματα καὶ αἱ φιλόστοργοι λέξεις τῆς Ρόζας, ἦσαν ὅλως ἀναψυκτικὰ πρὸς τὸν πατέρα, ὅστις κατ' ἐπανάληψιν εὐχαρίστει τὸν Θεὸν ἕνεκα τῆς προθύμου περιποιήσεως τῆς θυγατρὸς του. Καὶ ἡ μὲν ἀνάρρωσις του ἐγένετο βραδέως, ἀλλ' ἡ Ρόζα δὲν ἀπέκλινε προθυμουμένη νὰ εὐχαρίστη αὐτόν, ν' ἀναγινώσκῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ, νὰ λέγῃ τὰ ὑπὸ τῆς μητρός τῆς ἀγαπώμενα ποιήματα νὰ ᾄδῃ ἀρμονικοὺς ὕμνους, οὓς ἔμαθε κατὰ τὴν πρώτην παιδικὴν τῆς ἡλικίαν παίζουσα ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τὴν κιθάραν.

Παρατηρήσασα ἡ Ρόζα ὅτι ὁ πατὴρ τῆς διηγεῖτο ζωηρῶς καὶ μετὰ τέρψεως τὰ συμβάντα τῆς νεανικῆς τοῦ ἡλικίας, συνεχῶς ὑπέβαλλεν ἐρωτήσεις ἕνεκα τῶν ὁποίων αὐτὸς παραινέτο νὰ κάμνῃ λόγον περὶ τῶν ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε, ὅτε ἦτο ἐν τῇ ὑψηρῶς τοῦ Δουκός. Ἐσπέραν δὲ τινὰ, ὅτε ἡ ἀγαπητὴ αὕτη κόρη ἐξέφρασε τὴν λύπην τῆς, διότι οἱ ἄνθρωποι ἀλληλοκτονοῦνται ἐν τῷ πολέμῳ καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν ἤθελεν εἰς τὸ ἐξῆς ἀναγκασθῇ νὰ ἐκστρατεύσῃ, αὐτὸς εἶπε, «μετὰ λύπης σοι ἀναγγέλλω τέκνον μου ὅτι πολυάριθμος στρατὸς ἤδη πορεύεται κατὰ τοῦ καλοῦ μας Δουκός καὶ ἤθελε τὸ θεωρεῖ καθ' ἑκόν μου νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ στράτευμα ἄνευ ἀναβολῆς ἐὰν ὁ τρωθεὶς βραχίων μου καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου ἀσθένειά μου δὲν μὲ καθίστων ἄχρηστον ἀλλ' αὐριὸν λίαν πρωτὶ, ὅσοι τῶν ἀνθρώπων μου δύνανται νὰ φέρωσιν ὅπλα, πρέπει νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Οἱ δὲ μένοντες ὀλίγοι ὑπηρεταὶ πρέπει νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἀλληλοδιαδόχως καὶ μετὰ προσοχῆς μήπως αἴφνης ἐπιπέσῃ καθ' ἡμῶν ὁ πλέον ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς μου, ὅστις εἶναι καὶ συμπατριώτης ἡμῶν.»

«ὦ, ἀξιοσέβαστε πάτερ μου, ἐγὼ ποτὲ δὲν ἤκουσα περὶ τοιοῦτου ἀνδρός! Πῶς δὲ εἶναι δυνατὸν ἄνθρωπος τις μὴ πολέμιος πρὸς τὴν πατρίδα μας νὰ ζητῇ νὰ σὲ βλάψῃ;»

«Ἡ ἀγαπητὴ καὶ νημονεστάτη μήτηρ σου,» ἀπήντησεν ὁ κύριος. Ἐλθέρτας, «ἐνόμιζεν ὅτι ἐνῶ σὺ ἦσο ἔτι μικρὸν παιδίον δὲν ἔπρεπε γὰρ γαίνη λόγος· περὶ τοῦτου ἐνώπιόν σου. Ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς ἤτο ποτὲ φίλος μου καὶ πρὸ τοῦ γάμου μου ἐβλεπόμεθα συνεχῶς· ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν συναναστραφῇ τις χωρὶς νὰ ἴδῃ ὅτι ἡ διάθεσίς του δὲν ἦτο τοσοῦτον ἀξικαλήτης, ἀλλ' ὅμως ἐπιθυμῶν ἐγὼ εἰλικρινῶς τὸ καλὸν αὐτοῦ, ὑπεδείκνυσον τὰ ἐλαττώματά του ἐλπίζων ὅτι ἤθελε διορθωθῇ.»

«ὦ, πῶς μου» ἀνέκραζεν ἡ Ρόζα «δὲν εἶναι ὁ Ἰππότης ἐκεῖνος, ὅστις ὠργίσθη καὶ σ' ἐφθόνησεν, ὅτε ὁ Δοῦξ ὑπερεπήρει τὴν ἀνδρεία σου καὶ σύνεσίν σου (ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς τοὺς λόγους του), καὶ δημοσίως σοι προσέφερε τὸ ὠραῖον παράσημον, εὐχόμενος, ὅπως εὐρεθῶσιν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ αὐτοῦ καὶ ἄλλοι τοσοῦτον ἀνδρείοι καὶ εὐγενεῖς καὶ—» Ἀρκεῖ, τέκνον μου, βλέπω ὅτι σὺ ἤκουσας ἤδη περισσότερα παρ' ὅσα ἐσκόπευον νὰ σοὶ ἀνακοινώσω. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲ νομάζεται Ἰππότης Ἐμβῆς καὶ κατώκησεν ἐσχάτως εἰς δρυώτατον φρούριον, τὸ ὁποῖον ἀπέχει ἀφ' ἡμῶν δέκα μίλια καὶ εἶναι περίφημον διὰ τοὺς πολυκρήτους ἀγχιμαλώτους, οἵτινες ἄλλοτε ἐκρατοῦντο ἐν ταῖς εἰρκαταῖς αὐτοῦ, ὅθεν καὶ κοινῶς καλεῖται τὸ Φρούριον τῶν Αἰχμαλώτων. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν σὺ ἔχεις ἀναφέρει» ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐλθέρτος, ὠργίσθη δημοτελῶς ὅτι τάχιον ἢ βράδιον ἤθελε μ' ἐκδικηθῇ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκτοτε ἐνομφεύθη Κυρία τινὰ εὐγενὴ καὶ ἀγαθωτάτην, ἴσω, τῶρα ἤλλαξε γνώμην· ἡ δὲ ἀπόκτησις τέκνων συντείνει εἰς τὸ νὰ καταπραΰνει τὴν καρδίαν· λέγεται δὲ ὅτι ἔχει ἤδη τρία ἀξιαγάτητα τέκνα!»

«Νομίζεις, πᾶτερ, ὅτι ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς εὕρισκεται τῶρα εἰς τὴν κατοικίαν σου;»

«Τοῦτο μόνον γνωρίζω,» ἀπήντησεν ὁ πατήρ, «ὅτι ὁ Δοῦξ διάκειται δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν θέλει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Τὸ φρούριόν μας λοιπὸν πρέπει νὰ φυλάττεται καλῶς. Σκοπεύω δὲ νὰ μνηύσω αὐριον νὰ ἔλθῃ ὁ καλὸς Βύρξιος μετὰ τῆς συζύγου του, ὅπως ἐπιβλέπῃ τὰ κινήματα τῶν ὑπηρετῶν μου. Ἡ δὲ συναναστροφή τῆς Ἀγνῆς θέλει σ' εὐχαριστεῖ καὶ διασκεδάσει, διότι ἕνεκα τῆς ἀσθενείας μου ἔμεινα ἐπὶ πολὺ περιωρισμένη· τῶρα ὅμως δὲν ἔχω ἀνάγκην πολλῆς περιποιήσεως.»

Ἀλλοίμονον! ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν κακός τις καὶ ἀχάριστος ἄνθρωπος, ὅστις ἐξελέγχθη ποτὲ

κλέπτων, ἀλλ' εἶχε συγχωρηθῇ ὑπὸ τούτου τοῦ καλοῦ δεσπότη του· οὗτος λοιπὸν ἀναβὰς ἐπὶ ἵππου ταχυάτου ἔδραμε πρὸς τὸν ἔτι διατελοῦντα ἄσπονδον ἐχθρὸν τοῦ Ἰππότητος Ἐλθέρτου, καὶ προέτεινεν, ἐπὶ μεγάλῃ χρηματικῇ ἀμοιβῇ, ἀνοίξας τὴν ὀπισθεν τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου μικρὰν θύραν, νὰ εἰσάγῃ τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν μετὰ τῶν στρατιωτῶν του τὴν πρώτην νύκτα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀνδρείων καὶ πιστῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰππότητος Ἐλθέρτου.

(ἔπεται συνέχεια)

Ὁ ΑΒΑΟΥΛ ΚΕΡΙΜ πασᾶς ἀρχιστράτηγος τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀβδουλ Κερίμ πασᾶ ἀρχιστρατήγου τῶν Ὀθωμανικῶν στρατῶν κατέστη δημοφιλὲς ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τὴν ἄλυσιν τοῦ Ἀλέξιντας κατὰ τὸν Σερβικὸν πόλεμον. Ἦδη δὲ ἐπιθεωρεῖ τὰ φρούρια τοῦ Δουναβέως, τῆς Σιλιστρίας, Βιδινίου, Σοῦμλας καὶ λοιπά. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν Ὀθωμανῶν, ἐξεπαιδεύθη ἐν Εὐρώπῃ, ἰδίως δὲ ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Hauslab. Φημιζέται ὡς εὐγενὴς τοῦς τρόπους ἀλλὰ μάλλον ὀλιγόλογος.

Ἡ Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία ἐπεκτείνεται περὶ τὰ